

Gémesi Patrícia 5.c

Czimra Gyula Általános Iskola, 1174 Budapest, Kép u.14.

„A nap, amikor rájöttem, miért jó a család”

Egy nyári napon a szüleink elmentek itthonról dolgozni.

Mi szomorúak voltunk pedig annyira vártuk, hogy együtt lehessünk. Aztán teltek az órák, ahogy ücsörögtünk a kanapén. Egyszer csak fogtuk magunkat és felhívtuk anyát megkérdezni, hogy hallgathatunk-e zenét a számítógépen? Ő persze mondta, hogy igen. És itt megfordultak a dolgok...

Olyan jó idő volt, hogy úgy hallgattuk a zenét, hogy kimentünk a kertbe. Teltek az órák és egyszer csak HOPP! Patrik a testvérem megbotlott elesett és átesett az üvegajtón. Én felkiáltottam, hogy:

– Úristen! Patrik tiszta vér a kezed!

– Kiáltottam ész nélkül.

– Azonnal hívom anyát! – mondtam sírva!

Anya elmondta mit tegyek. Ahogy leraktam a telefont máris egy kartonnyi papírzsebkendőt raktam a testvérem kezére és szorítottam, ahogy csak bírtam. Közben Kristóf a másik testvérem szólt a szomszédnak, hogy azonnal hívja a mentősöket. Csak álltunk tehetetlenül. De valakinek meg is kellett néznie a sebet ... És ki volt az? Hát én! Na, uccu, neki fogtam és megnéztem a sebét. Ahogy megnéztem nagyon rossz látvány fogadott.

– Jaj, Patrik, hát ez szörnyű! – mondtam.

– Ne nézz rá én is alig tudok ránézni!

– Mondtam még mindig sírva.

És ahogy csak vártunk egyre jobban „öntötte el a szívemet” a szomorúság, a kétségbeesettség és a fájdalom. Egyszer csak végre megérkezett a mentő és közben anya is. Már csak apára

vártunk, akit elfelejtettünk hívni a nagy ijedségünkben. De én miközben a mentősök megnézték Patrik sebét, felhívtam apát, hogy mi is történt, erre apa így reagált:

– Jézusom és jobban van?!

– Kérdezte ijedten.

– Igen, már jobban van a mentősök most vizsgálják. – mondtam.

– Jó hát akkor jövök is, hova mennek a mentővel?

– Kérdezte apa idegesen. A Baleseti Intézetbe azt mondták. Így aztán elmentek anyáék a mentővel, mi meg vártuk apát, hogy hazaérjen és mehessünk a Patrik után. De ez még nem volt elég... Csupa vér volt minden. Elképesztő látvány volt az egész! Vártunk, vártunk és apa egyszer csak „ami örökké valóságnak tűnt” megjött és csak annyit mondott, gyertek huppanjatok be az autóba! És már indultunk is. Megérkeztünk. Kicsit ijedten, kicsit riadtan. Beléptünk a kórházba. Nagyon rossz látvány volt, ahogy látni lehetett a sok sérültet. Beszálltunk a liftbe, és ahogy közeledtünk Patrik kórterme felé mintha egy óriási szőrcsomó akadt volna meg a torkomon. Odaértünk, láttuk Patrikot, ahogyan fekszik egy ágyon bekötött kézzel. Nagyon elszomorodtunk. Megkérdeztük:

– Jobban vagy Patrik?

– Egy kicsit talán. – válaszolta.

– Annyira sajnállak! – mondtam egy kicsit akadozva.

– És te anya jól vagy? – kérdeztem.

– Igen kislányom. – mondta kicsit jobb kedvel.

Majd megérkezett az orvos. Azt mondta, hogy menjünk ki egy kicsit csak anya meg apa maradjon bent. Aztán pár perc múlva kijöttek anyáék és elmondták, hogy meg kell műteni Patrik kezét. Én erre felháborodottan ezt kiáltottam:

– Micsoda?

– De, de... – akadt meg a hangom.

– Nincs semmi baj kicsim, nyugodj meg! – mondta csillapodottabban.

– Minden rendben lesz!

– Ismételtette.

– Már lassan jobban ki voltam „akadva” mint Patrik. Aztán teltek az órák és eljött a nagy pillanat. Betolták Patrikot a műtőbe. Három órán át ültünk a padon kétségbe esve. Vagyis mi már csak apa vállán aludtunk, miközben arra gondoltunk, hogy semmi baj nem fog történni. Kihozták a műtőből, de az altató miatt még nem ébredt fel, anya azért megpróbálta.

– Patrik, Patrik kelj fel! – mondta lágyan.

Pár perc múlva magához is tért, de csak egy kicsit.

– Anya, apa magához is tért! – kiáltottam fel.

– Halkabban kislányom! – mondta anya.

– Jó, jó csak nagyon izgultam! – súgtam oda neki csendesen.

Úgy bántunk vele, mint egy hímes tojással.

Pár nap múlva eljött az a pillanat, hogy haza vittük Patrikot. Persze csak úgy, hogy vissza kellett vinni kontrollra. közben járnia kellett gyógytornára és más terápiára.

Nagy szerencséje volt Patriknak. De már jobban van, és én erre csak ezt tudom mondani:

– Hurrá, hurrá, Patrik meggyógyult!!!

És ezzel vége ennek a történetnek. Szerencsére jól végződött. De mindig elgondolkodok azon, hogy mi lett volna, ha nem szólunk időben anyának, a mentősöknek, és ha Patriknak nem lenne testvére, és akkor egyedül lett volna otthon? Akkor lehet, hogy most Patrik nem élne itt velünk?

De szerencsére mindig számíthatunk egymásra és szeretjük is egymást. Szeretünk Patrik.